

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/68/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7221203421
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7221203421.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a členiek senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Danice Hovančákovej v spore žalobcu A. B., nar. X.X.XXXX, C. XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou VASIL' & partners, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Žižkova 4D, proti žalovanému D. E., nar. XX.X.XXXX, E., F. X, zastúpenému JUDr. Tomášom Polákom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Poštová 14, o zaplatenie 200 000 eur s prísl., o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku K2-44C/13/2021-314 z 26.10.2023, Mestského súdu Košice

rozhodol:

- I. Návrh na prerušenie odvolacieho konania zamietá.
- II. Potvrďuje rozsudok vo výroku III.
- III. Mení rozsudok vo výroku IV. tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%.
- IV. Odmieťa odvolanie voči výroku I.
- V. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) napadnutým rozsudkom rozhodol, že I. návrh na prerušenie konania zamietá, II. konanie o zaplatenie sumy 76 937,60 € s príslušenstvom zastavuje, III. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 123 062,40 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 123 062,40 € od 14.4.2021 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, IV. žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 23,06 % proti žalovanému, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 200.000 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 200 000 eur od 14.4.2021 do zaplatenia. Po čiastočnom späťvzati žaloby sa domáhal zaplatenia sumy 123.062,40 eur vrátane príslušenstva. Žalobu odôvodnil tým, že 14.4.2018 zaútočil žalovaný na žalobcu pred objektom kaviarne G. H. I. J. XX F. E. a ďalšieho napadnutého K. L.. Žalobca utrpel zlomeniny pravej spánkovej kosti v oblasti lebečnej klenby, pravej záhľavnej kosti s krvácaním z pravého ucha, tržnú ranu v pravom zvukovode, rozsiahle vnútrolebečné krvácanie pod tvrdú plenu mozgu vľavo v čelovo-temenno-spánkovo- záhľavnej oblasti so zatlačením mozgu a presunom mozgu doprava a s opuchom mozgu, vnútrolebečné krvácanie pod pavúčnicou mozgu v ľavej dolnej spánkovej oblasti a pravej záhľavnej oblasti a pomliaždenie mozgu s krvácaním do mozgu v ľavej dolnej spánkovej oblasti mozgu, t.j. z medicínskeho hľadiska utrpel ťažké zranenia vyžadujúce si liečenie, pracovnú neschopnosť a narušenie obvyklého spôsobu života poškodeného po dobu štyroch až piatich mesiacov. Žalovaný bol uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Košice I sp.zn. 7T/73/2018 zo 16.7.2020. V zmysle rozsudku bola žalobcovi priznaná náhrada za bolesť vo výške 20 429 eur, stanovená na základe znaleckého posudku č. 32/2018, ktorý vypracoval súdny znalec

M. N. O., P. z 13.5.2018. Predmetom žaloby je nárok žalobcu na náhradu za bolesť ďalšími liečebnými postupmi a operačnými zákrokmi, ktoré žalobca absolvoval z dôvodu poškodenia zdravia spôsobeného útokom žalovaného od 13.5.2018 do podania žaloby.

2.2. Žalobca zobral späť žalobu v časti o zaplatenie 76 937,60 eur a uplatňuje si sumu za bolestné za rok 2018, operácia z 26.7.2018 - vrátenie kosti do defektu kosti na lebke vľavo a s tým spojené liečenie v ústavnej starostlivosti od 25.7.2018 do 2.8.2018, t.j. 6 487,20 eur, doplnenie bolestného za rok 2020, t.j. operácia z 22.5.2020 - nahradenie chýbajúcej kosti kovovým implantátom, čo predstavuje sumu 14 851,20 eur. Stanovenie sťaženia spoločenského uplatnenia pre posudzované poranenie po ustálení zdravotného stavu k 17.8.2022 si žalobca uplatňuje sumu 101 724 eur.

2.3. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že rešpektuje rozsudok o vine a treste, avšak vnútorne s ním nesúhlasí, pretože skutok, pre ktorý bol právoplatne odsúdený, nespáchal a ani sa na jeho spáchaní žiadnym spôsobom nepodieľal. Žalobu považoval za predčasne podanú, nakoľko k 14.4.2021 nebol pasívne legitimovaným subjektom, nebol právoplatne odsúdený. Namietal znalecký posudok a v prípade bolestného za deň ustálenia zdravotného stavu považoval deň prepustenia pacienta z ústavnej starostlivosti, t.j. 2.8.2018 a nárok žalobcu považuje za premlčaný. Namietol, že znalecký posudok je zmätočný a nepreskúmateľný, lebo znalec zvýšenie bodového ohodnotenia za bolestné za rok 2020 a za sťaženie spoločenského uplatnenia neodôvodnil. Žalovaný v podaní zo 16.10.2023 nesúhlasil so spôsobom stanovenia dátumu zdravotného stavu v prípade bolestného za rok 2018 a 2020. Mal za to, že znalec citoval § 8 ods. 4 z.č. 437/2004 Z.z., ktoré sa vzťahuje na sťaženie spoločenského uplatnenia. Znalec určil dátum ustálenia zdravotného stavu žalobcu formálne, presne rok po vykonaných operáciách, navyše, spochybnil dátum ustálenia zdravotného stavu pre rok 2018 a to na 26.7.2019, nakoľko z výpovede žalobcu vyplynulo, že vysokozdvížným vozíkom išiel pracovať od februára 2019 do augusta 2019, kde koncom augusta skončil. Od 1.9.2019 nastúpil na STK, kde pracoval do januára alebo začiatku februára 2020. Už začiatkom roka 2019 žalobca pracoval, nebol práceneschopný, a preto jeho zdravotný stav v súvislosti s operačným zákrokom, ktorý absolvoval 26.7.2018, už bol v tom čase ustálený. Pri určovaní dátumu ustálenia zdravotného stavu v prípade sťaženia spoločenského uplatnenia si žalobca uplatnil dátum vyhotovenia znaleckého posudku. Žalovaný tvrdí, že práve pri tomto nároku mal postupovať znalec podľa § 10 ods.4 z.č. 437/2004 Z.z., ale paradoxne podľa tohto ustanovenia posudzoval dátum ustálenia zdravotného stavu pri bolestnom za roky 2018 a 2020, kde bol dátum stanovený rok po operácii. Tento postup znalca považoval za sporný, formálny a arbitrárny.

2.4. Žalovaný poukázal na podanie dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 7To/76/2020 z 23.9.2021 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I sp.zn. 7T/73/2018 zo 16.7.2020 a z toho dôvodu navrhol prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu o podanom dovolaní.

2.5. Súd po vykonaní dokazovania a zistení skutkového stavu súd konštatoval, že medzi stranami je sporné, či nenavrhnutie dohody na náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 6 ods. 3 z.č. 437/2004 Z.z. bráni podaniu žaloby a premlčaniu jednotlivých nárokov.

2.6. Sporným medzi sporovými stranami nie sú jednotlivé priznané položky ani ich výpočet.

2.7. K návrhu žalovaného na prerušenie konania súd poukázal na § 162 a § 164 CSP. Vychádzal z právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Košice I v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví a prečinu výtržníctva. Na právoplatnosť a vykonateľnosť nemalo vplyv ani podané dovolanie. Otázka viny bola s konečnou platnosťou vyriešená v konaní vedenom pod sp.zn. 7T/73/2018, ktorým rozhodnutím je súd v zmysle § 193 CSP viazaný. Z týchto dôvodov aj z dôvodu hospodárnosti konania súd vo výroku I. zamietol návrh na prerušenie konania.

2.8. O späťvzati časti žaloby o zaplatenie 76 937,61 eur s príslušenstvom súd rozhodol podľa § 145 ods.1 CSP s poukazom na to, že k späťvzatiu žaloby došlo v konaní pred prvým pojednávaním vo veci, resp. pred otvorením pojednávania vo veci, preto by na prípadný nesúhlas žalovaného so zastavením konania súd neprihliadal. Z uvedeného dôvodu súd konanie vo výroku II. zastavil o zaplatení sumy 76.937,60 eur s príslušenstvom.

2.9. Súd vec správne rozhodol podľa § 420 ods. 1 až 3, § 444, § 106 ods. 1 OZ, § 3 ods.1,2, § 4 ods.1,2, § 5 ods.1,2 z.č. 437/2004 Z.z., o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR č. S05091-OL-2018 zo 16.5.2018, opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR č. S08817-2020-OL z 22.5.2020, opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR č. S15921-2022-OL z 18.5.2022, a uzavrel, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne v celom rozsahu, čo do nároku na náhradu škody titulom bolestného, ako aj titulom sťaženia spoločenského uplatnenia aj čo do výšky.

2.10. Vychádzajúc z rozhodnutí vydaných v trestnom konaní v zmysle § 193 CSP konštatoval, že sú splnené všetky predpoklady zodpovednosti žalovaného za spôsobené poškodenie zdravia, a to tak titulom bolestného, ako aj sťaženia spoločenského uplatnenia.

K námietke žalovaného, že žaloba bola podaná predčasne, lebo žalobca nevyzval žalovaného na uzatvorenie dohody podľa § 6 ods. 3 z.č. 437/2004 Z.z., súd konštatoval, že táto podmienka bola v priebehu konania zhojená, keď žalobca vyzval žalovaného listom z 3.11.2022 na uzatvorenie dohody o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia s výzvou na plnenie, ktorá bola doručená právnomu zástupcovi žalovaného 7.11.2020, a žalovanému 22.11.2022. Žalovaný v lehote 3 mesiacov od doručenia návrhu dohodu neuzatvoril a poškodenie zdravia titulom sťaženia spoločenského uplatnenia nenahradil.

2.11. K premlčaniu súd uviedol, že pre plynutie premlčacej doby je potrebné stanoviť dátum ustálenia zdravotného stavu. K ustáleniu zdravotného stavu dochádza v okamihu, v ktorom má posudzujúci lekár k dispozícii objektívne skutkové okolnosti, na základe ktorých možno prvýkrát posúdiť rozsah škody a vyčíslieť výšku škody. Ustálenie zdravotného stavu predstavuje,

a/ okamih, kedy možno po prvýkrát stanoviť a bodovo ohodnotiť rozsah vzniknutej škody,

b/ okamih, odkedy začína poškodenému plynúť premlčacia doba na uplatnenie nároku voči škodcovi.

2.12. Súd pre posúdenie ustálenia zdravotného stavu vychádzal zo znaleckého posudku č. 36/2022 v znení jeho doplnenia 43/2023, nakoľko iné relevantné dôkazy neboli súdu navrhnuté ani zo strany žalovaného, ktorý uvedené namietal. Za relevantný nemožno považovať žalovaným tvrdený dátum prepustenia z ústavnej starostlivosti 2.8.2018. Zo súdnej praxe a právnej teórie vyplýva, že pri bolestnom za moment ustálenia zdravotného stavu možno v zásade považovať ukončenie liečebného procesu poškodeného a pri sťažení spoločenského uplatnenia, kedy možno určiť preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného a pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo/152/2010 z 28.2.2011. Podľa názoru súdu deň ukončenia liečenia v rámci ústavnej zdravotnej starostlivosti nie je možné stotožňovať s dňom ustálenia zdravotného stavu poškodeného, nakoľko nejde o ukončenie liečebného procesu. Moment ustálenia zdravotného stavu je skutkovou otázkou, ktorá si vyžaduje odborné posúdenie lekára, a preto si o tejto otázke nemôže urobiť záver súd sám.

2.13. V znaleckom posudku znalec určil dátum ustálenia zdravotného stavu. V prípade bolestného za rok 2018 deň 26.7.2019. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že znalec v prípade bolestného za rok 2018 poukazoval na § 8 ods.4 z.č. 437/2004 Z.z., ktorý sa týka sťaženia spoločenského uplatnenia.

2.14. Súd je názoru, že z citovaného ustanovenia nevyplýva, že v prípade bolestného nemožno považovať za ustálený zdravotný stav jeden rok po uskutočnení operácie. Z uvedeného vyplýva, že v prípade sťaženia spoločenského uplatnenia je to spravidla jeden rok od poškodenia na zdraví. Zároveň, toto zákonné ustanovenie sa nevzťahuje len na sťaženie spoločenského uplatnenia, zákonodarca len vymedzil osobitne pri sťažení spoločenského uplatnenia, že je to spravidla po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví.

2.15. Znalec v znaleckom posudku pritom konštatoval, že liečba mozgovolebečného poranenia je prísne individuálna, mení sa prípad od prípadu, preto aj samotné ustálenie zdravotného stavu je často viac ako rok od poslednej operácie. Z uvedeného vyjadrenia znalca mal súd preukázané, že v prípade liečby mozgovolebečného poranenia je to často viac ako rok, preto v tomto prípade znalec postupoval v súlade s týmto hodnotením a určil dátum ustálenia zdravotného stavu od poslednej vykonanej operácie, t.j. 26.7.2019. V prejednávanom spore boli nutné opakované operácie, zakrytie defektu kosti lebky, následné neprijatie kostného implantátu, čo vyvolalo potrebu novej operácie 22.5.2020.

2.16. Súd konštatoval, že dvojročná premlčacia doba začala plynúť 27.7.2019 a uplynula 27.7.2021 a žaloba bola podaná 14.4.2021. Súd dospel k záveru, že právo žalobcu na náhradu škody na zdraví titulom bolestného za rok 2018 nie je premlčané.

2.17. Pri dátume ustálenia zdravotného stavu za rok 2020 znalec určil dátum ustáleného zdravotného stavu rovnako rok po operácii vykonanej 22.5.2020, čiže za deň ustálenia zdravotného stavu považoval 22.5.2021. Znalec pristúpil k zvýšeniu bodového hodnotenia pre tieto komplikácie, zvýšenú bolestlivosť a dĺžku hospitalizácie.

2.18. Znalec odôvodnil zvýšenie bodového ohodnotenia v prípade operácie z 22.5.2020 tým, že došlo ku komplikáciám a predĺženiu hospitalizácie, ktoré neboli prítomné pri skoršom operačnom zákroku z 26.7.2018. Zárok z 22.5.2020 bol vykonaný z dôvodu resorpcie kostného laloka po kranioplastike vykonanej 26.7.2018, ktorá sa prejavovala bolesťami hlavy, občasnou nauzeou a zvracaním, so situačným divergentným strabizmom.

2.19. Pri sťažení spoločenského uplatnenia znalec určil ustálenie zdravotného stavu na deň vyhotovenia znaleckého posudku 17.8.2022. Súd konštatoval, že pri posudzovaní sťaženia spoločenského

uplatnenia nie je podstatným vykonanie operácie, ale poškodenie zdravia, ktoré sa prejavuje v spoločenskom živote žalobcu a pri výkone pracovných povinností. Ku dňu 17.8.2022 mal znalec za to, že došlo k ustáleniu zdravotného stavu. Nie je vylúčené, aby tento dátum bol stanovený ku dňu vyhotovenia znaleckého posudku.

2.20. V časti sťaženia spoločenského uplatnenia znalec určil toto počtom bodov 2100. Znalec odôvodnil zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia na 4200 bodov tak, že poškodený utrpel poškodenia zdravia v rokoch 2018 a 2020, teda vo veku 31 a 33 rokov, v plnom produktívnom veku, kedy bez zásahu do zdravia poškodeného bolo možné oprávnené očakávať bežný výkon pracovných povinností a bežné vedenie spoločenského života do dovŕšenia dôchodkového veku. Poškodený do momentu poškodenia netrpel žiadnymi chronickými ochoreniami ani nebol žiadnym spôsobom obmedzovaný vo vykonávaných pracovných činnostiach, ani vo vedení spoločenského života. Poškodený nie je schopný vykonávať jeho predchádzajúce pracovné zaradenie. U poškodeného je priznaná miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Súd konštatoval, že hodnota jedného bodu za rok 2018 predstavuje v zmysle § 5 ods. 2 z.č. 437/2004 Z.z. sumu 19,08 eur, za rok 2020 sumu 21,84 eur a za rok 2022 sumu 24,22 eur.

2.21. Záverom súd uviedol, že pri oboch operáciách v roku 2018 a 2020 znalec svoj postup odôvodnil individuálnym posudzovaním liečby mozgovolebečného poranenia.

2.22. Výpočet výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje sumou 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR. Súd vo výroku III. zaviazal žalovaného na zaplatenie tejto sumy.

2.23. O úroku z omeškania súd rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 OZ, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a žalobcovi priznal úrok z omeškania počítaný z dlhovanej sumy od 14.4.2021 vo výške 5 %.

2.24. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1, § 256 ods.1, § 262 ods.2, § 263 ods.2 CSP a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 23,06 % a nevidel priestor pre aplikáciu § 257 CSP.

3.1. Žalovaný napadol rozsudok včas podaným odvolaním, v rozsahu výrokov I., III. a IV., z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP.

3.2. K výroku I. žalovaný uviedol, že s týmto s nestotožňuje, považuje ho za nesprávne a arbitrárne. Žalovaný je toho názoru, že ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorá ešte nie je s konečnou platnosťou vyriešená (aj napriek právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutí vydaných v trestnom konaní), a ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť, a ide nepochybne o otázku relevantnú a významnú pre prebiehajúce sporové konanie, a táto je zahrnutá v taxatívnom výpočte § 193 CSP, súd má konanie obligatórne prerušiť podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP. Má za to, že sú splnené zákonné podmienky na obligatórne prerušenie konania, v zmysle § 162 ods. 1 písm. a/ CSP, keďže otázka viny či neviny žalovaného sa aj napriek právoplatnosti a vykonateľnosti predmetného rozsudku Okresného súdu Košice I a uznesenia Krajského súdu Košice stále rieši v dovolacom konaní, má nespochybniteľne zásadný a rozhodný význam pre rozhodnutie súdu v tomto spore. Ak by totiž k rozhodnutiu o podstatnej otázke, majúcej vplyv na rozhodnutie súdu došlo neskôr ako k rozhodnutiu vo veci samej, môže to spôsobovať existenciu dôvodu prípustnosti žaloby na obnovu konania. Nesúhlasí ani s argumentáciou súdu, že návrh na prerušenie konania zamietol z dôvodu hospodárnosti konania, keďže neprerušenie tohto konania by na jeho hospodárnosť nemalo žiaden negatívny vplyv, ani by nespôsobilo žiadne zbytočné prietahy v konaní. Prerúšením konania v zmysle návrhu žalobcu (zrejme žalovaného, poznámka odvolacieho súdu), ktorý je plne dôvodný, by práve naopak došlo k naplneniu princípu právnej istoty, kedy by sa v prípade pre žalovaného pozitívneho rozhodnutia dovolacieho súdu nemusel domáhať zmeny rozhodnutia v tomto sporovom konaní podaním žaloby na obnovu konania v zmysle § 397 CSP. Vyššie uvedené skutočnosti, že súd nevyhovel návrhu žalovaného na prerušenie konania, napriek tomu, že na takéto postup boli splnené všetky zákonné podmienky, podľa názoru žalovaného napĺňa odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. b/, d/ CSP. Na základe uvedeného má za to, že zamietnutie návrhu žalovaného na prerušenie konania výrokom I. napadnutého rozsudku je arbitrárne a nedôvodné.

3.3. Odvolanie voči výroku III. rozsudku žalovaný odôvodnil tým, že nebol dodržaný postup upravený v § 6 ods.3 z.č. 437/2004 Z.z., ktorý oprávňuje poškodeného uplatniť si nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na súde až potom, ako podá návrh na uzatvorenie mimosúdnej dohody o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia poskytovateľovi náhrady/škodcovi a do troch mesiacov od jeho podania nedôjde k uzatvoreniu takejto dohody. Žalobca nepreukázal, aby mu v takomto zákonom predpísanom postupe bránila akákoľvek objektívna prekážka. Podaním žaloby žalovanému bola možnosť prakticky a rovnako v teoretickej rovine odobratá, keďže žalobca ako poškodený návrh dohody zaslal žalovanému až potom, čo podal na príslušnom súde žalobu o náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Takúto výzvu na uzavretie dohody žalobca vykonal až potom, ako túto skutočnosť žalovaný namietal. Žalovaný má za to, že v tejto časti je žaloba žalobcu nedôvodná.

3.4.Prvoinštančný súd sa s týmito námietkami žalovaného kvalifikovaným spôsobom nevysporiadal a neprihliadal na ne argumentujúc vyššie uvedeným spôsobom, čo žalovaný považuje za nedostatočné a zmätočné. Žalovaný má za to, že uvedené zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/, h/ CSP.

3.5.Žalovaný s odôvodnením výroku III. rozsudku, kde súd argumentuje, prečo vyhovel žalobe žalobcu a zaviazal žalovaného na úhradu sumy 123 060,40 eur sa nestotožňuje považuje ho za nepresvedčivé, nekonzistentné a rozporné, odporujúce princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v článku 15 CSP. Žalovaný opakovane, ako v konaní pred prvoinštančným súdom poukázal na § 8 ods. 4 z.č. 437/2004 Z.z., v zmysle ktorého o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia sa jednoročná lehota výslovne vzťahuje na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom aj v prípade tejto náhrady ide iba o orientačnú lehotu (v citovanom predpise vyjadrenú pojmom „spravidla“), keďže proces regenerácie ľudského organizmu u každého je individuálnym a často sa doba liečenia da predpokladať len orientačne. Napriek tomu znalec určil v prípade oboch týchto nárokov žalobcu bolestné za rok 2018 a za rok 2020, ako deň ustálenia zdravotného stavu presné dátumy 26.7.2019 a 22.5.2021, teda totožné dni ako žalobca absolvoval operácie – liečebné postupy s odstupom jedného roka. Na tento fakt žalovaný poukázal už vo svojom prvom vyjadrení vo veci samej 11.10.2023.

3.6.Možno súhlasiť s argumentáciou súdu, že § 8 ods. 4 z.č. 437/2004 Z.z. nevyplýva, že v prípade bolestného nemožno považovať za deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného jeden rok po uskutočnení operácie a že dátum ustálenia zdravotného stavu poškodeného/žalobcu by nemohol byť jeden rok od operácií, avšak v tomto prípade vystáva otázka, aká je pravdepodobnosť, že v prípade dvoch rozličných a individuálnych nárokov žalobcu, ktoré vychádzajú z operačných zákrokov, ktoré absolvoval v rôznych obdobiach bude predstavovať dátum ustálenia zdravotného stavu žalobcu u oboch jeho nárokov totožný deň ako boli tieto operácie realizované, a to presne po uplynutí jedného kalendárneho roka.

3.7.Konštatoval, že určenie momentu ustálenia zdravotného stavu poškodeného je skutkovou otázkou, ktorá si vyžaduje odborné posúdenie lekára, avšak aj závery znaleckého posudku je potrebné podrobiť hodnoteniu zo strany súdu v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi a z hľadiska jeho vnútornej logiky.

3.8.O tom, že znalec pri určení dátumu ustálenia zdravotného stavu žalobcu v súvislosti s bolestným za rok 2018 a 2020 postupoval zjavne formálne svedčí aj skutočnosť, že v doplnení č. 45/2003 znaleckého posudku č. 36/2022 z 30.8.2023 po určení dátumu ustálenia zdravotného stavu žalobcu na deň 26.7.2019 a 22.5.2021 v závere tohto doplnenia pri odpovediach na položené otázky č. 1 a č. 2 uviedol, že v prípade oboch nárokov žalobcu za rozličné obdobia doslovne identickú argumentáciu, ktorou zrejme zdôvodňuje postup ako dospel k stanoveniu dátumu ustálenia zdravotného stavu žalobcu.

3.9.Vo vzťahu k ustáleniu zdravotného stavu žalobcu k sťaženiu spoločenského uplatnenia znalec určil deň 17.8.2022, kedy vypracoval znalecký posudok č. 36/2022. Z uvedeného vyplýva istý formalizmus v postupe znalca pri určovaní dňa ustálenia zdravotného stavu žalobcu, keď neurčil tento časový moment, napríklad podľa § 8 ods.4 z.č. 437/2004 Z.z., prípadne deň vyšetrenia žalobcu (1.8.2022 do 3.8.2022), alebo iný dátum vychádzajúci z relevantných skutkových okolností týkajúcich sa zdravotného stavu žalobcu, ale určil ho ako deň vypracovania znaleckého posudku.

3.10.Podľa názoru žalovaného výklad týkajúci sa hodnotenia znaleckého posudku má vplyv na celkovú správnosť, odôvodnenosť, vierohodnosť a spoľahlivosť záverov znaleckého posudku a celého jeho obsahu a o to viac, že ide o súkromný znalecký posudok podľa § 209 ods. 1 CSP opatrený doložkou podľa § 209 ods.2 CSP. Z uvedených dôvodov považuje žalovaný obsah a závery znaleckého posudku č. 36/2022, vrátane jeho doplnenia 43/23 za nepresvedčivé, formálne, nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

3.11.Skutočnosť, že súd neprihliadol na žalovaným prednesené námietky k tomuto dôkaznému prostriedku, koncentrované v tomto odvolaní a prezentované v priebehu celého konania pred prvoinštančným súdom má za následok to, že súd dôkazný prostriedok vyhodnotil nesprávne, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP.

3.12.Na základe uvedených skutočností navrhol, aby krajský súd zrušil rozsudok vo výrokoch I., III. a IV. podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP, resp. § 164 CSP prerušil konanie vedené na Mestskom súde Košice pod sp.zn. K2-44C/13/2021 až do právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní žalovaného alternatívne, aby zrušil výrok I., III. a IV. rozsudku a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec Mestskému súdu Košice na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4.1.Odvolaním napadol rozsudok žalobcu, a to v rozsahu výroku IV. z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, ktoré odôvodnil tým, že súd v danej veci síce aplikoval správne § 255 ods.1 CSP,

avšak toto ustanovenie aplikoval nesprávnym spôsobom, nakoľko na základe neho dospel k nesprávnym záverom. Aj napriek tomu, že žalobca zoberal späť žalobu v časti 76 937,60 eur, tak uvedené bolo vykonané výlučne v nadväznosti na závery znaleckého dokazovania.

4.2.To nič nemení na tej skutočnosti, že žalobca mal plný úspech v základe nároku na náhradu bolestného, ako aj plný úspech v základe nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia.

4.3.Súd mal teda žalobcovi priznať plnú náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom následne pri rozhodovaní o samotnej výške trov sa má náhrada konania počítať iba z výšky priznanej sumy a nie zo sumy pôvodne uplatnenej žalobou.

4.4.Žalobca poukázal na závery vyplývajúce zo súdnej praxe, napríklad rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 475/2021, právnu teóriu v zmysle komentára k CSP, C.H.Beck, 2. vydanie 2022, s.1024 až 1035, ale aj nález Ústavného súdu ČR III. ÚS 170/1999.

4.5.Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý výrok IV. rozsudku tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalovanému, o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5.K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný (366) K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný (č.l. 166-167), ktorý považuje odvolanie žalobcu proti výroku IV. rozsudku Mestského súdu Košice z 26.10.2023 v celom rozsahu za nedôvodné. Je nesporné, že žalobca písomným podaním z 22.8.2022 vzal späť žalobu v časti o zaplatenie 76.937,60 eur a v nadväznosti na tento jeho postup súd vo výroku II. rozsudku zastavil konanie o zaplatenie tejto časti žalovanej sumy. Následne súd vo výroku IV. žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 23,06 % proti žalovanému. Súd tento postup odôvodnil aplikáciou § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP. Konštatoval, že vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie bola transformovaná do podoby vyjadrenej v § 256 CSP a znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná zásada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Žalovaný poukázal na to, že procesná zodpovednosť za zastavenie konania ohľadom sumy nároku 76.937,60 eur leží v celom rozsahu na žalobcovi, keďže sa rozhodol podať žalobu ešte predtým, než si dal vypracovať znalecký posudok na stanovenie výšky náhrady za bolesť a náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, a teda vo vyššej sume ako bol napokon jeho nárok kvalifikovaný v znaleckom posudku, ktorý v konaní predložil. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku jednoznačne a logicky zdôvodnil svoj postup pri určení rozsahu náhrady trov konania žalobou proti žalovanému vychádzajúc z citovaných ustanovení CSP. Z vyššie uvedených dôvodov je žalovaný toho názoru, že odvolanie žalobcu proti výroku IV. rozsudku mestského súdu je nedôvodné a nie je možné mu vyhovieť. Navyše poukázal na skutočnosť, že žalovaný svojim odvolaním napadol aj výrok IV. rozsudku v spojení s výrokom III. rozsudku. Dôvody, pre ktoré žalovaný považuje výrok III. rozsudku a súvisiaci výrok IV. o náhrade trov konania za nesprávny, nedôvodný a arbitrárny, sú podobne uvedené v odvolaní žalobcu z 18.12.2023 proti tomuto rozsudku, na ktoré žalovaný v celom rozsahu poukazuje. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhuje, aby odvolací súd nevyhovel odvolaniu žalobcu proti výroku IV. rozsudku Mestského súdu Košice a aby rozhodol v intenciách odvolania žalovaného z 18.12.2023 proti napadnutému rozsudku a aby žalovanému priznal trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6.Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu 15.10.2024 žalovaného (425) a spolu s vyjadrením doručil odvolaciemu súdu uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Tdo/75/2023 z 9.4.2024, ktoré mu bolo doručené 8.10.2024 s konštatovaním, že nebolo možné z jeho strany toto uznesenie predložiť skôr, ešte počas vedenia prvoinštančného konania, teda v lehote, v rámci ktorej súd ukončil dokazovanie. Z obsahu uznesenia je zrejmé, že najvyšší súd podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného C. D. E. odmietol.

7.1.Žalovaný doručil v priebehu odvolacieho konania (19.12.2024) návrh na prerušenie konania (č.l. 434), ktorý odôvodnil tým, že v trestnom konaní podal návrh na povolenie obnovy konania, ktorý je vedený pod sp.zn. 1Nt/23/2024 na Mestskom súde Košice, kde je riešená zásadná otázka, a sice či Mestský súd Košice vyhovie návrhu žalovaného ako odsúdeného na povolenie obnovy konania, a či podľa § 400 ods.1 Trestného poriadku zruší rozsudok Okresného súdu Košice I zo 16.7.2020 sp.zn. 7T/73/2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 23.9.2021 sp.zn. 7To/76/2020 vo výroku o vine a vo výroku o treste vrátane ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, ktorými

rozhodnutiami bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1, 3 písm. c/ Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. 7.2.Otázka viny či neviny žalovaného, ktorá sa aj napriek právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Košice I zo 16.7.2020 sp.zn. 7T/73/2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 23.9.2021 sp.zn. 7To/76/2020 stále rieši v konaní o povolení obnovy konania vedenom na mestskom súde pod uvedenou spisovou značkou. Toto rozhodnutie má nespochybniteľne zásadný a rozhodný význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj prvoinštančného súdu v civilnom spore o zaplatenie 200 000 eur ako náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Poukázal na skutočnosť, že bolo odmietnuté dovolanie najvyšším súdom, a preto podanie návrhu na povolenie obnovy konania nemožno považovať za žiadnu obštrukciu, či účelové konanie žalovaného so zámerom oddialiť rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto spore. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd podľa § 162 ods.1 písm. a/ CSP, alternatívne podľa § 164 CSP prerušil odvolacie konanie vedené pod spisovou značkou 5Co/68/2024, a to až do právoplatného skončenia konania o povolenie obnovy konania vedeného na Mestskom súde Košice pod sp. zn. Nt/23/24.

7.3.Žalobca ako dôkaz pripojil návrh na povolenie obnovy podaný 6.6.2024.

8.1.K návrhu žalovaného na prerušenie konania sa vyjadril žalobca (č.l. 444 - 445), v ktorom uviedol, že doposiaľ nebola obnova konania povolená. Z toho dôvodu žalobca je toho názoru, že nie sú splnené podmienky na prerušenie odvolacieho konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 5Co/68/2024.

8.2.Skutočností, ktoré žalovaný tvrdí v návrhu na obnovu konania a ktorými zdôvodňuje potrebu povoliť obnovu trestného konania sú založené len na tom, že mu tieto skutočnosti mal údajne uviesť jeho známy v rámci priateľskej diskusie, čomu však nemôže byť dávaná rovnaká váha ako skutočnostiam, ktoré svedok G. vypovedal pod prísahou pred súdom v rámci hlavného pojednávania. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby krajský súd nevyhovel návrhu žalovaného na prerušenie konania vedeného pod sp. zn. 5Co/68/2024.

8.3.Žalobca navrhol, aby odvolací súd ďalej konal a rozhodol o podaných odvolaniach žalobcu a žalovaného s ohľadom na aktuálny platný skutkový a právny stav, vyplývajúci z právoplatných rozhodnutí Okresného súdu Košice I sp. zn. 7T/73/2018 zo 16.7.2020 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To/76/2020 z 23.9.2021.

9.1.Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a žalovaného ako podané včas, oprávnenými osobami, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods.1 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods.1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je vyhovieť ale dôvodné je odvolanie žalobcu.

9.2.Rozsudok vo výroku III. ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

9.3.Odvolanie žalovaného proti výroku I. odmietol podľa § 386 písm c) CSP.

9.4.Rozsudok vo výroku IV. zmenil podľa § 388 CSP lebo zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods.1 CSP). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%.

9.5.Predmetom odvolacieho prieskumu nebol výrok II., ktorým súd konanie o zaplatenie sumy 76 937,60 eur s prísl. zastavil, v dôsledku dispozičného úkonu žalobcu.

10.V priebehu odvolacieho konania (19.12.2024) žalovaný podal návrh na prerušenie konania, ktorý odôvodnil tým, že 6.6.2024 podal na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 1Nt/23/2024 návrh na povolenie obnovy konania pôvodne vedenom pod sp. zn. 7T/73/2018.

11.1.Podľa § 162 ods.1 CSP súd konanie preruší, ak

a) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť,

b) pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania,

c) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

11.2.Podľa § 164 CSP ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

12.V istých prípadoch súd musí konanie prerušiť. Ide o obligatórne prerušenie konania (§162 CSP). Vzhľadom na odôvodnenie návrhu na prerušenie konania (obnova konania), zákon v danej veci neukladá súdu povinnosť prebiehajúce konanie prerušiť podľa § 162 CSP, lebo nenastali okolnosti predpokladané v hypotéze právnej normy.

13.1.Z platnej právnej úpravy (§ 164 CSP) vyplýva, že ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet. Znamená to, že prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá v zásade je odstrániteľná procesným postupom súdu. V týchto prípadoch je na rozhodnutí súdu buď konanie prerušiť alebo urobiť iné vhodné opatrenia na bezprieťahové konanie. Ide o fakultatívne (§ 164 CSP) prerušenie konania. 13.2.Pri uplatňovaní procesného postupu podľa §164 CSP súd v podstate vykonáva voľbu medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi procesnými postupmi, s cieľom racionálne organizovať konanie v zmysle zásady procesnej ekonómie. Musí sa pritom spravovať aj požiadavkou zakotvenou v čl. 48 ods.2 Ústavy SR a z nej vyplývajúcou povinnosťou prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutej veci bez zbytočných prieťahov a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 21/00 z 20.9.2000).

13.3.V odôvodnení rozhodnutia, ktorým súd fakultatívne prerušuje konanie musí výstižne, zrozumiteľne, presvedčivo a jasne podať výklad svojho myšlienkového postupu, ktorý ho priviedol k záveru, že v predmetnej veci najvhodnejším opatrením je prerušiť konanie a prečo tomu tak je (§ 164, § 220 ods.2 a § 234 ods.2 CSP).

14.Podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

15.Odvolací súd zamietol návrh na prerušenie odvolacieho konania. Pri svojom rozhodnutí vychádzal z právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Košice I v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach, ktorým bol žalovaný uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví a prečinu výtržníctva a ktorým je súd podľa § 193 CSP viazaný. Na právoplatnosť a vykonateľnosť nemá vplyv podaný návrh na obnovu konania, keďže podaním takého návrhu nezaniká resp. neruší sa právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia.

16.Predmetom odvolacieho konania je vyhovujúci výrok o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 123 062,40 eur, (odvolanie žalovaného) a výrok o náhrade trov konania (odvolanie žalovaného a žalobcu).

17.Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP, t.j. porušenia práva na spravodlivý proces (b/), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d/), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f/) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h/).

18.1.Predmetom odvolacieho prieskumu je správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo predstavuje odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP.

18.2.Podľa § 220 ods.2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré

dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

18.3. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

18.4. Účelom odvolacieho konania je náprava skutkových a právnych pochybení súdu prvej inštancie, za predpokladu, že boli zrozumiteľne prezentované. Rozhodnutie a jeho odôvodnenie je základným a bezpodmienečným objektom prieskumnej činnosti vykonávanej odvolacím súdom. Výsledky prieskumnej činnosti sú vždy reakciou na správnosť a opodstatnenosť dôvodov preskúmaného rozhodnutia vo svetle uplatnených odvolacích námietok, to znamená, že rozhodnutie musí spĺňať požiadavky zákona z hľadiska jeho odôvodnenosti (preskúmateľnosti) v zmysle § 220 ods.2 CSP.

18.5. Žalovaný namietal, že súd sa kvalifikovaným spôsobom nevysporiadal a neprihliadal na všetky jeho námietky, že rozhodnutie považuje za nedostatočné a zmätočné, nestotožňuje sa s nim, považuje ho za nepresvedčivé, nekonzistentné a rozporné, odporujúce princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v článku 15 CSP.

18.6. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. ICdo/184/2010, v ktorom uvádza, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotného rozhodnutia ovplyvňujúcich súvislostiach. Rovnaké závery sú vyslovené v rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 25.9.2012 - sťažnosť č. 59102/08, náleze Ústavného súdu SR zo 14.9.2011, sp. zn. i. ÚS 361/2010-34, rozsudku Najvyššieho súdu SR zo 16.09.2009 sp. zn. 5MCdo 8/2008, z ktorých vyplýva, že z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na všetky otázky, ktoré vyšli v priebehu sporu najavo. Povinnosťou súdu je vyhodnotiť iba tie sporné tvrdenia a skutočnosti, ktoré súd pre meritórne rozhodnutie súdu postačujúce.

18.7. Skutočnosť, že žalovaný sa so skutkovým hodnotením a následne právnym názorom prvoinštančného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia.

18.8. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

18.9. Skutočnosti uvedené v odvolaní nedávajú podklad pre záver, že súd svojim procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a predstavujú len subjektívne hodnotenie žalovaného.

19. V odvolaní formálne označený a citovaný odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, ktorý ale nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na inú vadu, ktorá mohla mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento odvolací dôvod odvolateľom materiálne a ani procesne účinne uplatnený.

20.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam.

20.2. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul

rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov.

20.3. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť, či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (sp. zn. 3 Cdo 218/2017, sp. zn. 3 Cdo 150/2017, sp. zn. 4 Cdo 7/2018, sp. zn. 4 Cdo 32/2018, sp. zn. 7 Cdo 99/2018).

20.4. Hodnotenie dôkazov je vecou súdu, ktorý v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z § 191 ods.1 CSP, hodnotí vykonané dôkazy jednotlivo, v ich vzájomnej súvislosti z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, ako aj je vecou vnútorného presvedčenia sudcu a jeho logického myšlienkového postupu.

20.5. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel v časti o zaplatenie 123 062,40 eur k správnym právnym záverom.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h/ CSP, nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, je daný keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V danom prípade súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval i interpretoval príslušné právne normy.

22. Žalovaný v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie, a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

23. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody rozsudku v napadnutej časti o zaplatenie 123 062,40 eur, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) lebo tieto úvahy sú správne, niet v nich žiadnych logických rozporov a na tomto mieste ich neopakuje.

24. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

25. V konaní nebolo sporné, že:

- žalobca utrpel poškodenie zdravia, ktoré vyvolalo narazenie zadnej časti hlavy na kamennú dlažbu potom ako žalovaný ho udril päťou do tváre, v dôsledku čoho utrpel zlomeniny pravej spánkovej kosti v oblasti lebečnej klenby, pravej záhlavnej kosti s krvácaním z pravého ucha, tržnú ranu v pravom zvukovode, rozsiahle vnútrolebečné krvácanie pod tvrdú plenu mozgu vľavo v čelovo-temenno-spánkovo- záhlavnej oblasti so zatlačením mozgu a presunom mozgu doprava a s opuchom mozgu, vnútrolebečné krvácanie pod pavúčnicou mozgu v ľavej dolnej spánkovej oblasti a pravej záhlavnej oblasti a pomliaždenie mozgu s krvácaním do mozgu v ľavej dolnej spánkovej oblasti mozgu, t.j. z medicínskeho hľadiska utrpel ťažké zranenia vyžadujúce si liečenie, pracovnú neschopnosť a narušenie obvyklého spôsobu života poškodeného po dobu štyroch až piatich mesiacov;

- žalovaný bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Košice I sp.zn. 7T/73/2018 zo 16.7.2020;

- rozsudkom 7T/73/2018 zo 16.7.2020 bola žalobcovi priznaná náhrada za bolesť 20 429 eur, ktorá zohľadňovala nároky do 13.5.2018;
- žalobca absolvoval 26.7.2018 ďalšiu operáciu - vrátenie kosti do defektu kosti na lebke vľavo a s tým spojené liečenie v ústavnej starostlivosti od 25.7.2018 do 2.8.2018 a operáciu 22.5.2020 - nahradenie chýbajúcej kosti kovovým implantátom.

26.1.Podľa § 2 ods.1 z. č. 437/2004 Z. z. bolesť je ujma spôsobená poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov.

26.2.Podľa § 2 ods.2 z. č. 437/2004 Z. z. sťaženie spoločenského uplatnenia je stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh (ďalej len "následok").

26.3.Právnu skutočnosťou, ktorá zakladá nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, je poškodenie zdravia spôsobené úrazom, chorobou z povolania alebo iným poškodením na zdraví.

26.4.Právnu skutočnosťou v tomto prejednávacom spore je protiprávne konanie naplňajúce znaky skutkových podstát prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1,3 písm. c/ a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona.

27.1.Podľa § 2 ods.3 z. č. 437/2004 Z. z. na účely tohto zákona

a) poškodenie na zdraví je poškodenie zdravia spôsobené úrazom, chorobou z povolania alebo iným poškodením na zdraví,

b) poškodený je osoba, ktorá utrpela poškodenie na zdraví,

c) poskytovateľ náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len "poskytovateľ náhrady") je osoba, ktorá je povinná poskytnúť náhradu podľa osobitných predpisov,

d) posudzujúci lekár je lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví; ak ide o chorobu z povolania, lekár so špecializáciou v odbore klinické pracovné lekárstvo a klinická toxikológia príslušného oddelenia alebo príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia.

27.2.V citovanom ustanovení zákonodarca definuje poskytovateľa náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia len všeobecne a ich konkretizáciu ponecháva na osobitné právne predpisy. Exemplifikatívne sa v zákone odkazuje na tieto právne predpisy: zákon o sociálnom poistení; zákon o PZP; zákon č. 39/2015 Z.z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; OZ; a ďalšie.

27.3.Určenie subjektu povinného poskytnúť náhradu škody na zdraví, konkrétne parciálny nárok na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, je závislé od viacerých premenných.

V prvom rade uvedené závisí od samotného subjektu poškodeného (napr. či ide o zamestnanca, súkromnú osobu a pod.), poisteného z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla) v kontexte konkrétneho poškodenia zdravia, resp. jeho príčiny (napr. pracovný úraz, choroba z povolania, dopravná nehoda, škoda spôsobená trestným činom).

27.4.V súlade s citovanou definíciou subjektmi povinnými poskytnúť náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia sú:

- Sociálna poisťovňa (v prípade pracovných úrazov a chorôb z povolania podľa § 8 zákona o sociálnom poistení),

- Poisťovateľ (poistenie vojakov, policajtov, hasičov, colníkov, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Horskej záchrannej služby vykonávajú ich rezortné inštitúcie, resp. služobný úrad alebo služobný orgán),

- Štát (sudcovia, prokurátori),

- Tretie subjekty (vinník dopravnej nehody, odsúdený).

27.5.Vychádzajúc z uvedeného žalovaný ako vinník uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví a výtržníctva v súlade s citovaným zákonom vystupuje v postavení poskytovateľa, t. j. subjektu povinného poskytnúť náhradu škody na zdraví.

28.1.Podľa § 3 ods.1 z. č. 437/2004 Z. z. náhrada za bolesť sa poskytuje jednorazovo; musí byť primeraná zistenému poškodeniu na zdraví, priebehu liečenia alebo odstraňovaniu jeho následkov.

28.2.Podľa § 3 ods.2 z. č. 437/2004 Z. z. náhrada za bolesť sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7 a 8). Sadzby bodového hodnotenia za bolesť sú ustanovené v prílohe č. 1 v I. a III. časti.

28.3.Podľa § 4 ods.1 z. č. 437/2004 Z. z. náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje jednorazovo; musí byť primeraná povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti.

28.4.Podľa § 4 ods.2 z. č. 437/2004 Z. z. náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7 a 8). Sadzby bodového hodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia sú ustanovené v prílohe č. 1 v II. a IV. časti.

29.1.Podľa § 6 ods.1 z.č. 437/2004 Z.z. poskytovateľ náhrady a poškodený môžu uzatvoriť dohodu o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, a to aj nad výšku náhrady ustanovenú týmto zákonom, najviac však do výšky náhrady ustanovenej v § 5 ods. 5; ak ide o náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, dohodu s poškodeným môže uzatvoriť poisťovateľ alebo Slovenská kancelária poisťovateľov.

29.2.Podľa § 6 ods.1 z.č. 437/2004 Z.z. dohoda o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia musí mať písomnú formu.

29.3.Podľa § 6 ods.3 z.č. 437/2004 Z.z. poškodený je oprávnený uplatniť nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na súde, ak sa podal návrh na uzatvorenie dohody podľa odseku 1 a do troch mesiacov od jeho podania sa neuzatvorila dohoda podľa odseku 1 a neuspokojili sa nároky poškodeného.

29.4.Účelom zavedenia právnej úpravy dohody o vyrovnaní je snaha predchádzať súdnym konaniam o náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia jednoduchým a rýchlym vyrovnaním. Dôvodová správa k účelu zavedenia právnej úpravy dohody o vyrovnaní uvádza: "Zavádza sa nový inštitút jednoduchého a rýchleho vyrovnania, ktorého cieľom je predchádzať zbytočným súdnym sporom."

29.5.Odvolací súd zastáva jednoznačný názor, že nezaslanie návrhu na uzatvorenie dohody o vyrovnaní nespôsobuje zamietnutie žaloby z dôvodu jej predčasného podania, a to vychádzajúc zo skutočnosti, že žalovaný nemal a nemá záujem uzatvoriť akúkoľvek dohodu vzhľadom na jeho jednoznačný postoj v spore. Navyše táto procesná situácia bola riešená v priebehu konania, keď žalobca vyzval žalovaného na uzatvorenie dohody ale k žiadnej dohode nedošlo. Odvolací súd zastáva názor, že ak by nastala situácia, že v priebehu konania by došlo k uzatvoreniu dohody, uvedené by sa mohlo odraziť len pri rozhodovaní o otázke trov konania.

30.1.Žalovaný v priebehu celého konania pred prvoinštančným súdom a následne aj v podanom odvolaní namietal, že nebol žalobcom dodržaný postup upravený v § 6 ods.3 z.č. 437/2004 Z.z., ktorý oprávňuje poškodeného uplatniť si nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na súde až potom, ako podá návrh na uzatvorenie mimosúdnej dohody o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia poskytovateľovi náhrady/škodcovi a do troch mesiacov od jeho podania nedôjde k uzatvoreniu takejto dohody.

30.2.Bez akýchkoľvek pochyb sa tento postup týka výlučne nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, nie nároku na náhradu bolestného, keďže zákonodarca výslovne toto v citovanom ustanovení určuje.

30.3.V konaní nebolo sporné, že žalobca návrh na uzatvorenie mimosúdnej dohody o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia poskytovateľovi náhrady resp. škodcovi doručil až 7.11.2022 teda v čase, keď už bola podaná žaloba na súde a do troch mesiacov od doručenia výzvy žalovanému nedošlo k uzatvoreniu takejto dohody.

30.4.Prvoinštančný súd sa k tejto námietke podrobne vyjadril v bode 33. rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje, pričom aj keby návrh na uzatvorenie mimosúdnej dohody na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia bol podmienkou pre podanie žaloby na súd, v čase rozhodovania súdu boli splnené obidve podmienky a síce (1) výzva poškodeného (žalobcu) poskytovateľovi náhrady (žalovanému) a (2) neuzatvorenie dohody do 3 mesiacov od doručenia výzvy. V súlade s § 217 ods.1 CSP pre posúdenie zákonnosti a vecnej správnosti rozsudku je určujúci stav objektívne existujúci v čase vyhlásenia rozsudku.

30.5.Námietka žalovaného z hore uvedených dôvodov nie je daná.

31.1.K námietke žalovaného, že opakovane v konaní pred prvoinštančným súdom poukázal na § 8 ods. 4 z.č. 437/2004 Z.z., v zmysle ktorého o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia sa jednorozhodná lehota výslovne vzťahuje na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom aj v prípade tejto náhrady ide iba o orientačnú lehotu (v citovanom predpise vyjadrenú pojmom „spravidla“), keďže proces regenerácie ľudského organizmu u každého je individuálnym a často sa doba

liečenia da predpokladať len orientačne. Napriek tomu znalec určil v prípade oboch týchto nárokov žalobcu bolestné za rok 2018 a za rok 2020, ako deň ustálenia zdravotného stavu presné dátumy 26.7.2019 a 22.5.2021, teda totožné dni ako žalobca absolvoval operácie – liečebné postupy s odstupom jedného roka.

31.2.K uvedenej námietke odvolací súd je toho názoru, že táto je čisto len teoretická, bez relevantných dôkazov.

31.3.Žalovaný v súvislosti s touto námietkou nepostupoval podľa § 7 ods.4 (O vydanie lekárskeho posudku (odsek 1) môže požiadať aj fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá za poškodenie na zdraví zodpovedá, alebo poskytovateľ náhrady, iba ak im poškodený dá súhlas.), resp. § 7 ods.6 (Ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného alebo o správnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku, môžu osoby uvedené v odsekoch 3 a 4 požiadať o vydanie znaleckého posudku podľa osobitného predpisu.)

31.4.Rovnako je potrebné zdôrazniť, že otázka ustálenia zdravotného stavu posúdenie, kedy sa zdravotný stav ustálil a aké následky zanechal je závislé od odborného posúdenia ošetrojúceho lekára. Je teda na posudzujúcom lekárovi, kedy určí moment ustálenia zdravotného stavu. Ide výlučne o odbornú otázku, na ktorú treba špeciálne odborné znalosti zodpovedajúce kvalifikácii v určitom vednom odbore a ktorá nemôže byť predmetom posúdenia súdu.

31.5.Žalovaný namietal deň ustálenia zdravotného stavu žalovaného a to v prípade bolestného aj sťaženia spoločenského uplatnenia, ale žiadne dôkazy neprodukoval, preto súd správne postupoval, keď vychádzal z predloženého znaleckého posudku, lebo sám nemohol hodnotiť deň ustálenia zdravotného stavu žalobcu. Uplatnená námietka je nedôvodná.

32.Vzťahu k odvolaniu žalovaného k výroku I. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, odvolací súd tento odmietol, lebo podľa § 357 nie je prípustný.

33.1.Žalobca podaným odvolaním napadol výrok o trovách konania. Odvolací súd zastáva názor, že odvolanie žalobcu je v celom rozsahu dôvodné.

33.2.Aj napriek tomu, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), ani nová práva úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu. (viď nález Ústavného súdu SR z 15. apríla 2020, sp. zn. II. ÚS 399/2019).

33.3.V súdnej veci rozhodnutie súdu a priznaná výška plnenia závisela od znaleckého posudku a v súlade s týmto posudkom žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie 76 937,60 eur späť.

34.1.Podľa § 256 ods.1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

34.2.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35.1.V civilnom sporovom konaní vo všeobecnosti platí, že náhrada trov konania sa priznáva podľa zásady úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Pojem „procesné zavinenie“, použitý v ustanovení § 256 CSP, sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania.

35.2.Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu. Ak jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté, a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania.

35.3.Odvolací súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa trov konania v prvom rade uvádza, že súd prvej inštancie správne na rozhodovanie o trovách konania aplikoval § 256 ods.1 CSP. Sporným, a pre rozhodnutie kľúčovým, je určenie strany, ktorá procesne zavinila zastavenie konania, pričom v zmysle § 256 ods.1 CSP nárok na náhradu trov konania má protistrana.

35.4.K späťvzatiu žaloby nedošlo v dôsledku správania sa žalovaného, len ten nárok žalobcu nielen že neplnil ale ani neuznával. Žalobca časť žalovanej sumy vzal späť z dôvodu vypracovania znaleckého posudku, keďže sám žalobca výšku požadovanej náhrady nemohol a ani nevedel určiť. Z uvedeného dôvodu nemožno zavinenie zastavenie konania procesne pričítať ani žalobcovi.

35.5.Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri k tomu napr. nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška náhrady je potom druhotná a nadväzujúca. Odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Primárnym je fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje.

36.Vychádzajúc z citovaných ustanovení a rozhodovacej praxe súdov odvolací súd zmenil výrok IV. o náhrade trov konania tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%.

37.1.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

37.2.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

37.3.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37.4.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38.Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto náhrada trov odvolacieho konania bola priznaná v plnom rozsahu žalobcovi.

39.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje

sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).